

daværende Handelsminister et velvilligt Svar. Jeg mindede gentagne Gange om det, men et Lovforslag, som tog Sigte paa at udskyde Tilbagebetalingen af disse smaa Laan, fremkom ikke. Derimod førtes der hen ad Foraaret en Forhandling i Finansudvalget, men man naaede ikke at give nogen officiel Meddelelse om, hvorvidt disse Laan skulde inddrives med haard Haand eller ikke. Nu er Forholdet det, at mange af de smaa erhvervsdrivende, som i 1918 fik disse smaa Laan, sidder lige saa haardt i det nu, ja, maaske haardere end i 1918. Der havde da været god Grund for Regeringen til at sørge for, at de, som sad i trange Kaar, kunde faa Lov til at vente med at begynde paa Tilbagebetalingen af disse Smaalaan. Ikke desto mindre og til Trods for de Løfter, den daværende Handelsminister havde givet, udsendtes der Rykkerbreve fra Finansministeriet, og det skete endog paa en Maade, som jeg ikke billiger, idet Brevene udsendtes ufrankererede. Jeg ved ikke, om det er Coutume, at man udsender ufrankererede Breve for gennem Strafporto at bøde paa Trafikministerens Budget, men det skete i alt Fald. Og de, som var høflige og skrev til Finansministeriet for at bede om Hensstand, modtog ikke fra Finansministeriet Meddelelse om, at de meget vel kunde faa Lov til at vente lidt, men de modtog et Brev, hvori man sagde til dem, at det ikke kunde bevilges, men at man derimod maatte forlange Beløbet betalt snarest.

Jeg henstiller — idet jeg ikke ved af, at Staten har foretaget Udpantninger — til den nuværende Handelsminister at drage Omsorg for, at dette Forhold bliver ordnet. Det kan dog ikke være Regeringens Mening med haard Haand at ville inddrive disse Penge, som blev udbetalt den Gang, og som af mange, der sad i trange Kaar, betragtedes som en Art Arbejdsløshedshjælp overfor dem. Det kan dog ikke være denne Regerings Mening at ville gøre Udpantning hos Folk, der sidder i saa trange Kaar, at det skaffer dem Vanskeligheder at betale et Afdrag paa en 35—50 Kr. Det kan man i alt Fald ikke gøre fra Regeringens Side paa en Tid, hvor man maa garantere overfor Landmandsbanken, og hvor man har Raad til at gennemføre en Militærordning paa 50 Mill. Kr. Under disse Omstændigheder kan man ikke gaa frem med haard Haand overfor de smaa Borgere i vort Samfund, som har ondt ved at betale 35 à 50 Kr. hvert halve Aar. Jeg henstiller til den nuværende Handels-

minister at drage Omsorg for, at dette Forhold bliver bragt i Orden, og at man gaar lempeligt frem, saaledes at de, der ikke kan skaffe Pengene til Veje, faar dem eftergivet. Selv om Statsregnskabet og det foreliggende Finanslovforslag ikke tegner lyst, vilde jeg dog tro, at vor Statshusholdning kunde bære dette.

Jeg vil ogsaa, da jeg før omtalte Tjenestemændenes Forhold til Privatvirksomheder og vor Stilling dertil, udtale Haabet om, at man vil tage varsomt paa Konjunkturtillæget, for saa vidt vor Statshusholdning tillader det, at man helst lader det blive, som det er nu, foreløbig. Der er liden Købeevne, der er liden Pengerigelighed i Byernes Mellemlag, det vil ikke være sundt at forringe Forholdet yderligere. Vi kræver da fra vor Side det, som jeg har udtalt i Begyndelsen af min Tale, men vi vil ogsaa være med til, at der gives vore Tjenestemænd en Ydelse, saa de ikke behøver at gribe ind i Privat erhvervet, og jeg henstiller derfor, at man ikke rører ved Konjunkturtillæget i Øjeblikket.

Den højtærede Statsminister udtalte i sin Tale i Gaar, at Ministeriet vilde fremme Boligbyggeriet. Dette hilser vi med Tilfredshed. Den højtærede Statsminister tilføjede: og faa afviklet Huslejelovgivningen. Ja vel, man skal afvikle alle Krigsforanstaltninger; men jeg ønsker straks at sige, at vi fra vor Side ikke vil være med til Ophævelse af Huslejelovgivningen, saa længe der er Bolignød. En Huslejelovgivning vil efter vor Mening endnu i lang Tid være nødvendig i de større Byer. Man kan i alt Fald ikke se, hvornaar der bliver et Boligoverskud, og forinden dette er Tilfældet, forekommer det os, kan man ikke ophæve Huslejelovgivningen. Men hvis de Tanker, som der har lydt Røster om, og som der i Fjor syntes at være Stemning for, at man skulde begynde Afviklingen af Huslejeloven med Butikker og Værksteder, skulde have Tilslutning, maa jeg hævde, at dette tværtimod er det sidste Omraade, der maa røres ved. Forholdet er, som jeg sagde før, at Bankerne — og de er ikke de eneste — igen er ude efter Hjørner for at anlægge nye Filialer, og de næringsdrivende er prisgivet den Dag, Huslejelovgivningen ophører, ikke alene prisgivet, hvad deres Lejligheder angaar, men hvad deres Eksistens angaar, det, der skal danne Basis for, at de overhovedet kan have en Privatlejlighed. Bestemmelserne om Butikker og Værksteder